

и голѣмитѣ. Обичалъ той природата съ нейнитѣ гористи ребра и сѣнчести долини, ливадитѣ и пропаститѣ; обичалъ и разходката подъ чисто и прохладно небе; обичалъ и лова за удоволствие и упражнение: ами че бждащиятъ революционеръ, бунтовникъ и войвода нели трѣбва да си играе съ оржжието? Часъ-два далечъ отъ селото имало нѣкакъвъ си „Вълчи-врѣхъ“, който всѣвалъ страхъ и ужасъ въ населението. Безстрашниятъ ловецъ обѣщалъ да донесе ловъ отъ тамъ. И станало събитие, чудо: слѣдния день цѣлото село се събрало да види лова на учителя-герой: стария влѣкъ, който имъ нанисалъ сума врѣди и пакости.

— Видите ли, — извиква имъ ловецътъ. И почва своята проповѣдь: — трѣбва да се прѣмахва всичко, което пакости. Има и други вълци. Най-опаснитѣ сж въ градоветѣ; тѣ разполагатъ съ власть и богатства, съ войска и полиция. Тѣхъ трѣбва да побѣдиме ние, ако искаме да запазимъ и домъ и родина! . . .

И продължилъ да имъ говори за любовта и братството, които трѣбва да свързватъ хората и народитѣ.

Но нѣкакъвъ кавалерийски полкъ, който минува отъ тукъ и се установява врѣмено въ селото, прѣкъсва дѣятелността на знаменития учителъ. За него било донесено дѣто трѣбва и той намѣрилъ за благоразумно да уфейка на югъ.

Дѣто го чака неговата измжчена родина. Той е готовъ вече за нея. Но тя дали е готова за работа?

(Слѣдва)